ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL της 31ης Ιανουαρίου 1980 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Η δίκη στην οποία αναπτύσσω τις σημερινές προτάσεις μου αναφέρεται επίσης στο ειδικό καθεστώς εισαγωγής κατεψυγμένου βοείου κρέατος για το οποίο έγινε ήδη λόγος στην υπόθεση 92/78 (Simmenthal SpA κατά Επιτροπής, απόφαση της 6ης Μαρτίου 1979, Slg. 1979, σ. 777). Όσον αφορά το νομικό πλαίσιο, δεδομένου ότι ο κανονισμός 535/79 περί προσωρινής αναστολής του συστήματος συζεύξεως (Abl. L 71 της 22ας Μαρτίου 1979, σ. 15), καθώς και οι κανονισμοί 1136, 1137 και 1138/79 που τροποποίησαν το εν λόγω σύστημα (Abl. L 141 της 9ης Ιουνίου 1979, σσ. 10, 13 και 15) δεν ίσχυαν ακόμη τότε, μπορώ να αναφερθώ στην υπόθεση 92/78.

Η προσφεύγουσα εταιρία, η οποία παρασκευάζει προϊόντα κρέατος μεταποιώντας μεταξύ άλλων βόειο κρέας κατά την έννοια του άρθρου 14 του κανονισμού 805/68 (Abl. L 148 της 28ης Ιουνίου 1968, σ. 24), μετέσχε στον δημόσιο διαγωνισμό «D P 5 — κανονισμός (ΕΟΚ) 2900/77 — περί πωλήσεως βοείου κρέατος με οστά, κατεψυγμένου και αποθεματοποιημένου από τον γερμανικό οργανισμό παρεμβάσεως», ο οποίος διείπετο προφανώς τότε ακόμη από τη «γενική ανακοίνωση περιοδικών διαγωνισμών που αφορούν την πώληση κατεψυγμένου βοείου κρέατος, που κατέχουν οι οργανισμοί παρεμβάσεως, για να χωρήσει η εισαγωγή κατεψυγμένου βοείου κρέατος για μεταποίηση με πλήρη αναστολή της εισφοράς» (Abl. C 11 της 13ης Ιανουαρίου 1978, σ. 16). Η προσφεύγουσα μετέσχε στον διαγωνισμό αυτό μεταξύ άλλων με πέντε προσφορές που απευθύνθηκαν στο γερμανικό οργανισμό παρεμβάσεως, το Bundesanstalt für landwirtschaftliche Marktordnung, στις 9 Ιανουαρίου 1979. Μία από τις προσφορές αυτές είχε ως αντικείμενο το κρέας νέων ταύρων που ήταν αποθηκευμένο στη Βρέμη, δηλαδή στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, και οι άλλες τέσσερις αφορούσαν βόειο κρέας που ήταν αποθηκευμένο στη Δανία. Σύμφωνα με το άρθρο 4 του κανονισμού 2900/77, οι προσφορές διαβιβάστηκαν από τον οργανισμό παρεμβάσεως στην Επιτροπή, αλλά, όπως φάνηκε μόνο στο δικόγραφο αντικρούσεως στην παρούσα διαδικασία, συνέβη κάποιο λάθος. Το τηλετύπημα του γερμανικού οργανισμού παρεμβάσεως άφηνε να νοηθεί ότι όλες οι προσφορές της προσφεύγουσας αναφέρονταν σε κρέας αποθηκευμένο στη Γερμανία. Έτσι, σύμφωνα με τη γενική ανακοίνωση περιοδικών διαγωνισμών, έπρεπε να καταθέσει στην περίπτωση αυτή χωριστές προσφορές για κάθε χώρα αποθηκεύσεως· εξάλλου, κατά το άρθρο 3 του κανονισμού 1805/77 (Abl. L 198 της 5ης Αυγούστου 1977, σ. 19), η Επιτροπή έπρεπε να καθορίσει κατώτατες τιμές πωλήσεως ειδικές για κάθε κράτος μέλος όπου είχαν αποθηκευθεί τα προϊόντα. Έτσι, το διαβιβαστικό λάθος του γερμανικού οργανισμού παρεμβάσεως είχε ως συνέπεια, κατά τον καθορισμό των κατωτάτων τιμών για το

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

κρέας που ήταν αποθηκευμένο στη Δανία, να μη ληφθούν υπόψη οι προσφορές της προσφεύγουσας.

Οι κατώτατες τιμές και οι ποσότητες του βοείου κρέατος που θα εισήγετο χωρίς εισφορά αποτέλεσαν το αντικείμενο, στις 29 Ιανουαρίου 1979, αποφάσεως της αρμοδίας επιτροπής διαχειρίσεως, η οποία γνωστοποιήθηκε προφανώς αμέσως στον γερμανικό οργανισμό παρεμβάσεως. Η απαραίτητη τυπική απόφαση της Επιτροπής ελήφθη την επομένη ημέρα και δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 16ης Φεβρουαρίου 1979 (L 41, σ. 49).

Δεδομένου ότι οι προσφορές της προσφεύγουσας ήταν κατώτερες από τις κατώτατες τιμές που είχαν καθοριστεί για την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας — τούτο δε και καθόσον επρόκειτο για το κρέας που ήταν αποθηκευμένο στη Δανία —, η προσφεύγουσα δεν ελήφθη υπόψη για τον διαγωνισμό. Ο αποκλεισμός της προσφεύγουσας της κοινοποιήθηκε από τον γερμανικό οργανισμό παρεμβάσεως ήδη με έγγραφο της 29ης Ιανουαρίου 1979, όπου μεταξύ άλλων αναγραφόταν ότι: «Είμαστε υποχρεωμένοι ... να σας γνωρίσουμε ότι, σύμφωνα με την απόφαση της επιτροπής διαχειρίσεως του βοείου κρέατος, η προσφορά σας δεν μπορεί να κατακυρωθεί.»

Η προσφεύγουσα προσέφυγε τότε, στις 7 Μαΐου 1979, στο Δικαστήριο ζητώντας την ακύρωση της επιδίκου αποφάσεως της Επιτροπής κατά το μέρος που την αφορά. Προς στήριξη της προσφυγής της επικαλέστηκε την απόφαση που είχε εν τω μεταξύ εκδοθεί στην υπόθεση 92/78, καθώς και τα επιχειρήματα που είχαν προβληθεί σ' αυτή την υπόθεση από την εταιρία Simmenthal.

Η Επιτροπή θεωρεί προεχόντως ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη για διαφόρους λόγους τους οποίους θα σας εκθέσω ευθύς αμέσως. Κατά συνέπεια, ζητεί πρώτον την απόρριψη της προσφυγής ως απαράδεκτης. Επικουρικά έχει τη γνώμη ότι η προσφυγή είναι σε κάθε περίπτωση αβάσιμη όσον αφορά τις προσφορές της προσφεύγουσας σχετικά με το κρέας του γερμανικού οργανισμού παρεμβάσεως που είχε αποθηκευθεί στη Δανία.

Φρονώ ότι η διαφορά αυτή πρέπει να κριθεί ως εξής.

I — Επί του παραδεκτού της προσφυγής

1. Μεταξύ των λόγων που προβάλλονται για το απαράδεκτο πρώτος είναι αυτός που αναφέρεται στο εκπρόθεσμο της προσφυγής.

Η Επιτροπή υποστήριξε στο σημείο αυτό ότι στην περίπτωση διαδικασίας διαγωνισμού όπως η προκειμένη, που περατούται με απόφαση της Επιτροπής και η οποία — σύμφωνα με το άρθρο 13 του κανονισμού 216/69 και την παράγραφο 6, δ, της γενικής ανακοινώσεως περιοδικών διαγωνισμών που αναφέρθηκε πιο πάνω — προβλέπει τις ατομικές κοινοποιήσεις στους μετέχοντες στη διαδικασία διαγωνισμού για την τύχη των προσφορών τους, η προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής αρχίζει από της παραλαβής αυτών των κοινοποιήσεων όταν προηγήθηκαν της δημοσιεύσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, δεδομένου ότι, όπως προσθέτει η Επιτροπή, το κύρος της αποφάσεως δεν εξαρτάται, σύμφωνα με το άρθρο 191 της Συνθήκης ΕΟΚ, από τη δημοσίευσή της. Εφόσον η ατομική κοινοποίηση έγινε στην προκειμένη περίπτωση στις 5 Φεβρουαρίου 1979, η προσφυγή πρέπει κατά την άποψή της να θεωρηθεί ότι ασκήθηκε εκπροθέσμως, ακόμη και αν ληφθούν υπόψη οι προθεσμίες που καθορίζει το άρθρο 81 του κανονισμού διαδικασίας.

Η προσφεύγουσα επικαλείται την παράγραφο 1 του άρθρου 81 του κανονισμού διαδικασίας η οποία ορίζει ότι:

«Οι προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής εναντίον πράξεως οργάνου αρχίζουν να τρέχουν, σε περίπτωση μεν κοινοποιήσεως, από την επομένη της ημέρας της κοινοποιήσεως της πράξεως στον ενδιαφερόμενο, σε περίπτωση δε δημοσιεύσεως από τη δέκατη πέμπτη ημέρα μετά από τη δημοσίευση της πράξεως στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.»

Από τη διάταξη αυτή η προσφεύγουσα συνάγει ένα είδος αρχής της πιο ευνοϊκής μεταχειρίσεως, σύμφωνα με την οποία όταν η προσβαλλομένη απόφαση έχει όχι μόνο δημοσιευθεί — μολονότι δεν είναι αναγκαία η δημοσίευσή της —, αλλά αποτέλεσε επιπλέον και αντικείμενο ατομικών κοινοποιήσεων στους ενδιαφερομένους, ως προθεσμία ασκήσεως προσφυγής θα πρέπει να λογισθεί η εκάστοτε πιο πρόσφατη ημερομηνία. Έτσι, σε σχέση με τη δημοσίευση της αποφάσεως της Επιτροπής, η προσφυγή ασκήθηκε εμπροθέσμως, όπως το αναγνωρίζει και η Επιτροπή. Και αν ακόμη υποτεθεί ότι η αρχή αυτή δεν ισχύει γενικά, αποφασιστική ημερομηνία σε κάθε περίπτωση για την παρούσα υπόθεση είναι η ημερομηνία δημοσιεύσεως της αποφάσεως της Επιτροπής. Διότι η κοινοποίηση που έλαβε η προσφεύγουσα από τον γερμανικό οργανισμό παρεμβάσεως όχι μόνον είναι ατελής επειδή δεν αναφέρει ένα ουσιώδες στοιχείο, δηλαδή την κατωτάτη τιμή που καθόρισε η Επιτροπή, αλλά επιπλέον διότι δεν πρόκειται καθόλου για κοινοποίηση αποφάσεως της Επιτροπής αφού η απόφαση αυτή εκδόθηκε μόλις στις 30 Ιανουαρίου 1979, ενώ το έγγραφο του γερμανικού οργανισμού παρεμβάσεως φέρει ημερομηνία 29 Ιανουαρίου. Τέλος, το έγγραφο του οργανισμού αυτού ομιλεί για απόφαση της επιτροπής διαχειρίσεως του βοείου κρέατος και όχι για απόφαση της Επιτροπής.

Για την ερμηνεία του άρθρου 81 του κανονισμού διαδικασίας, το οποίο δεν είναι ασφαλώς πολύ σαφές, πρέπει να σημειωθεί καταρχάς, κατά τη γνώμη μου, ότι ο κανονισμός διαδικασίας δεν θέλησε να τροποποιήσει θεμελιωδώς το σύστημα που καθιέρωσε η Συνθήκη. Το άρθρο 81 έχει ως αντικείμενο το πολύ τον ακριβή καθορισμό της ενάρξεως της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής και, για τις περιπτώσεις που η δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα είναι αποφασιστική, τη μέριμνα της προβλέψεως παρατάσεως η οποία δικαιολογείται από το γεγονός ότι η διανομή της Επίσημης Εφημερίδας στα κράτη μέλη απαιτεί χρόνο και πραγματοποιείται σε διαφορετικές ημερομηνίες. Κρίσιμο είναι επομένως το άρθρο 173, εδάφιο 3, της Συνθήκης ΕΟΚ το οποίο ορίζει τα εξής:

«Οι προσφυγές που προβλέπονται στο παρόν άρθρο ασκούνται εντός δύο μηνών, υπολογιζομένων, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξεως, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποιήσεως, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως.»

Επομένως, το γράμμα της διατάξεως αυτής επιτρέπει ασφαλώς να λεχθεί — γιατί έτσι θα πρέπει να ερμηνευθούν οι λέξεις «κατά περίπτωση» — ότι δεν εκφράζει κάτι σαν αρχή «της πιο ευνοϊκής μεταχειρίσεως», αλλά ότι αντιθέτως ορίζει ότι αποφασιστική είναι η ημερομηνία της δημοσιεύσεως όταν η δημοσίευση αυτή έχει σημασία για την έναρξη της ισχύος μιας πράξεως και ότι για τις ατομικές κοινοποιήσεις πρέπει καταρχήν να λαμβάνεται υπόψη η ημερομηνία της περιελεύσεώς τους.

Εξάλλου, υπέρ της ερμηνείας αυτής συνηγορούν πολλοί λόγοι. Έτσι, πρέπει να αναγνωριστεί ότι έχει δίκαιο η Επιτροπή

που επισημαίνει ότι η απαίτηση της νομικής προστασίας πληρούται απολύτως όταν η προθεσμία της προσφυγής υπολογίζεται από της ατομικής κοινοποιήσεως. Αν — εν ονόματι μιας αρχής «της πιο ευνοϊκής μεταχειρίσεως» — η προθεσμία άρχιζε να υπολογίζεται μόνον από την ημερομηνία της μεταγενέστερης δημοσιεύσεως που δεν είναι αναγκαία, διότι συχνά καθυστερεί η δημοσίευση των πράξεων για τις οποίες δεν αποτελεί προϋπόθεση της εφαρμογής τους η δημοσίευση, θα κατέληγε συχνά σε σημαντική παράταση της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής ή και σε αναβίωση προθεσμιών που έχουν ήδη εκπνεύσει, πράγμα που δεν θα ήταν στο πνεύμα της νομικής ειρήνης. Η αναγνώριση της απόψεως της προσφεύγουσας θα μπορούσε άλλωστε να παρακινήσει την Επιτροπή να αποκλείσει το πιο πάνω αποτέλεσμα μη δημοσιεύοντας τέτοιες πράξεις, πράγμα που δεν θα είναι ασφαλώς προς το συμφέρον των επιχειρηματιών.

Πάντως, ακόμη και αν καταρχήν συνταχθεί κανείς με την ερμηνεία της Συνθήκης και του κανονισμού διαδικασίας που θεωρεί η Επιτροπή ορθή, πρέπει να ελεγχθεί αν στην παρούσα περίπτωση η κοινοποίηση που έγινε στην προσφεύγουσα συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται για την έναρξη της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής.

Σχετικά πρέπει να έχει κανείς ως αφετηρία τη σκέψη ότι δεν πρέπει να κοινοποιείται ολόκληρη η πράξη· η πλήρης κοινοποίηση απαιτείται για να αποκτήσει ενέργεια η πράξη κατά την έννοια του άρθρου 191 της Συνθήκης ΕΟΚ μόνον έναντι των αποδεκτών της αποφάσεως, δηλαδή, στις περιπτώσεις όπως η προκειμένη, για να αποκτήσει ενέργεια έναντι των κρατών μελών. Όσον αφορά τους τρίτους οι οποίοι θίγονται αρκεί αναμφιβόλως, για να αρχίσει να τρέχει η προθεσμία προσφυγής, να έχουν πληροφορηθεί επισήμως — όχι αναγκαστικά από τον ίδιο τον εκδότη της αποφάσεως, αλλά ακόμη και από ένα βοηθητικό όργανο — το ουσιώδες περιεχόμενο της πράξεως, δηλαδή αυτό που έχει σημασία ακριβώς γι' αυτούς για να μπορούν έτσι να αποφασίσουν αν θέλουν ή όχι να προσφύγουν στο Δικαστήριο. Μπορώ σχετικά να παραπέμψω στο άρθρο 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ, το οποίο προβλέπει ότι το κείμενο μιας προσβαλλομένης πράξεως μπορεί να κατατεθεί ακόμη και μετά την παρέλευση της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής, πράγμα που σημαίνει αναμφιβόλως ότι η αφετηρία της προθεσμίας αυτής δεν συνδέεται με την πλήρη γνώση της πράξεως. Όσον αφορά δε την παρούσα υπόθεση μπορώ ακόμη να παραπέμψω στο γράμμα της γενικής ανακοινώσεως περιοδικών διαγωνισμών, η οποία (όπως επίσης το άρθρο 13 του κανονισμού 216/69) ορίζει ρητώς ότι οι μετέχοντες στον διαγωνισμό ενημερώνονται αμελητί από τον οργανισμό παρεμβάσεως για το αποτέλεσμα της συμμετοχής τους σ' αυτόν.

Δεν έχω αμφιβολίες ότι το έγγραφο που έλαβε η προσφεύγουσα από τον γερμανικό οργανισμό παρεμβάσεως πληροί αυτή την προϋπόθεση. Σχετικά, δεν έχει σημασία η μνεία στο έγγραφο αυτό της αποφάσεως της επιτροπής διαχειρίσεως του βοείου κρέατος και της ημερομηνίας εκδόσεώς της 29 Ιανουαρίου, ενώ η απόφαση της Επιτροπής εκδόθηκε ρητά στις 30 Ιανουαρίου 1979. Η διαφορά της ημερομηνίας εξηγείται, όπως μας είπαν, από το γεγονός ότι τα αποτελέσματα των διαβουλεύσεων εντός της επιτροπής διαχειρίσεως του βοείου κρέατος ανακοινώνονται στις εθνικές αρχές το δυνατόν ταχύτερο, για να μπορέσουν να αρχίσουν αμέσως την προετοιμασία των εγγράφων κοινοποιήσεως. Δεν μπορεί πάντως να γίνει δεκτό ότι παραπλανήθηκε η προσφεύγουσα, η οποία γνωρίζει πολύ καλά τη διαδικασία διαγωνισμού, πράγμα που άλλωστε δεν το αμφισβήτησε· δεν είχε ασφαλώς αμφιβολία ότι επρόκειτο απλώς για την άποψη της επιτροπής διαχειρίσεως του βοείου κρέατος και ότι θα ακολουθού-

σε η κρίσιμη απόφαση της Επιτροπής. Επίσης δεν μπορεί να προσδοθεί, κατά τη γνώμη μου, αποφασιστική σημασία στο γεγονός ότι στην κοινοποίηση αναφερόταν μόνον ότι οι προσφορές της προσφεύγουσας δεν ελήφθησαν υπόψη διότι δεν έφθαναν το επίπεδο των κατωτάτων τιμών ούτε στο γεγονός ότι οι ίδιες οι κατώτατες τιμές — διότι και άλλα συμπληρωματικά στοιχεία δεν περιλαμβάνονται στην απόφαση της Επιτροπής — δεν αναφέρονται στην κοινοποίηση. Είναι πράγματι βέβαιο ότι η άσκηση της προσφυγής δεν δυσχεράνθηκε, αφού η ακριβής γνώση του στοιχείου αυτού της αποφάσεως δεν είχε σημασία εφόσον η προσφεύγουσα προσβάλλει μόνον αυτή καθαυτή την οργάνωση του συστήματος συζεύξεως.

Η ένσταση του απαραδέκτου μου φαίνεται επομένως καταρχήν βάσιμη· για τον λόγο αυτό θα πρέπει να περιλαμβάνει σε κάθε περίπτωση η απόφαση σκέψεις για το ζήτημα του εμπροθέσμου της προσφυγής. Μπορεί πάντως να διερωτηθεί κανείς αν το βάσιμο της ενστάσεως αυτής υποχρεώνει στην παρούσα υπόθεση την απόρριψη της προσφυγής ως απαράδεκτης. Πρέπει πράγματι να ομολογήσει κανείς ότι οι ερευνηθείσες διατάξεις δεν είναι απολύτως σαφείς και ότι η νομολογία δεν τις έχει ακόμη ερμηνεύσει στο σημείο αυτό. Για τον λόγο αυτό καθώς επίσης και λόγω του περιεχομένου της κοινοποιήσεως του γερμανικού οργανισμού παρεμβάσεως, θα μπορούσε στην προκειμένη περίπτωση να κριθεί — παραδείγματος χάρη με σκέψη που θα στηριζόταν στο άρθρο 42 του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΟΚ, το οποίο ρυθμίζει την πάροδο της προθεσμίας λόγω τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας — ότι η παρούσα προσφυγή δεν ασκήθηκε εκπροθέσμως. Κατόπιν αυτού δεν προτείνω την απόρριψη της προσφυγής ως απαράδεκτης μόνο για τον λόγο αυτό και προχωρώ στην έρευνα των λοιπών επιδίκων θεμάτων.

2. Η δεύτερη ένσταση απαραδέκτου αναφέρεται στο μέρος της προσβαλλομένης αποφάσεως που καθορίζει τις κατώτατες τιμές για το κρέας του γερμανικού οργανισμού παρεμβάσεως που έχει αποθηκευθεί στη Δανία. Πληροφορηθήκαμε σχετικά ότι η διαβίβαση των προσφορών της προσφεύγουσας από τον γερμανικό οργανισμό παρεμβάσεως στην Επιτροπή ήταν λανθασμένη διότι οι προσφορές της προσφεύγουσας για το κρέας παρεμβάσεως που ήταν αποθηκευμένο στη Δανία είχαν τοποθετηθεί μεταξύ των προσφορών που αφορούσαν το κρέας παρεμβάσεως που είχε αποθηκευθεί στη Γερμανία. Γι' αυτό τον λόγο ισχυρίζεται η Επιτροπή ότι οι προσφορές της προσφεύγουσας δεν της ήταν γνωστές όταν έλαβε την απόφαση σχετικά με τη Δανία, ότι οι προσφορές δεν αποτελούν επομένως αντικείμενο αυτού του μέρους της αποφάσεως και ότι η απόφαση αυτή δεν την αφορά.

Κατά τη γνώμη μου ο ισχυρισμός αυτός δεν ευσταθεί. Αναφέρομαι προς τούτο στην εξέλιξη της διαδικασίας του διαγωνισμού όπως ορίζεται στον κανονισμό 216/69 και περιγράφεται περαιτέρω στη γενική ανακοίνωση περιοδικών διαγωνισμών (Abl. C 11 της 13ης Ιανουαρίου 1978, σ. 16) όπως τροποποιήθηκε επανειλημμένως. Έτσι ορίζεται (στο άρθρο 9 του κανονισμού 216/69) ότι οι ενδιαφερόμενοι μετέχουν στον διαγωνισμό καταθέτοντας γραπτή προσφορά στον οργανισμό παρεμβάσεως. Το άρθρο 11 του κανονισμού ορίζει ότι οι κατώτατες τιμές πωλήσεως καθορίζονται, λαμβανομένων υπόψη των προσφορών που παρελήφθησαν, σύμφωνα με τη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως που προβλέπει το άρθρο 27 του κανονισμού 805/68. Κατά το άρθρο 12, προσφορά η οποία προτείνει τιμή κατώτερη από την κατωτάτη τιμή απορρίπτεται. Τέλος, κατά το άρθρο 13, οι συμμετέχοντες στον διαγωνισμό ενημερώνονται αμέσως από τον οργανισμό παρεμβάσεως για το αποτέλεσμα της συμμετοχής τους στον διαγωνισμό.

Είναι επομένως σαφές ότι η προσφορά εισάγεται κανονικά και αποτελεσματικά στη

διαδικασία όταν έχει κατατεθεί στον αρμόδιο οργανισμό παρεμβάσεως. Είναι επίσης βέβαιο ότι ο καθορισμός των κατωτάτων τιμών από την Επιτροπή, ο οποίος συντελείται κυρίως λαμβανομένων υπόψη των προσφορών, έστω και αν το κριτήριο αυτό δεν είναι το μοναδικό, ρυθμίζει την τύχη όλων των προσφορών που υποβλήθηκαν. Υπό το πνεύμα αυτό πρέπει να νοηθεί κατά τη γνώμη μου το άρθρο 12 του προαναφερθέντος κανονισμού 216/69· δεν μπορώ επομένως να φανταστώ ότι η τύχη των προσφορών που έχουν υποβληθεί κανονικά παραμένει αβέβαιη διότι ο οργανισμός παρεμβάσεως τις κατέταξε όχι σωστά κατά τη διαβίβασή τους, ούτε ότι για τον λόγο αυτό δεν λαμβάνονται απλώς υπόψη. Υπό την έννοια αυτή πρέπει αναμφιβόλως να νοηθεί και η απόφαση 92/78 (σκέψεις 23 ώς 26), η οποία περιλαμβάνει αυτή τη φράση ότι η Επιτροπή αποφασίζει απευθείας την αποδοχή ή απόρριψη κάθε προσφοράς που υποβλήθηκε βάσει της προκηρύξεως του διαγωνισμού.

Αφού λοιπόν οι προσφορές της προσφεύγουσας περιήλθαν αναμφισβητήτως κανονικά στον γερμανικό οργανισμό παρεμβάσεως, θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο καθορισμός των κατωτάτων τιμών για το κρέας παρεμβάσεως που ήταν αποθηκευμένο στη Δανία ρύθμισε τυπικά την τύχη των προσφορών αυτών και κατόπιν της αποφάσεως της Επιτροπής ο οργανισμός παρεμβάσεως — με τον οποίο πρέπει να συναφθούν ενδεχομένως οι αναγκαίες συμβάσεις πωλήσεως — δεν μπορούσε να τις λάβει υπόψη. Δεν είναι επομένως δυνατό να λεχθεί ότι η απόφαση της Επιτροπής δεν αφορά καθόλου ένα τμήμα των προσφορών της προσφεύγουσας και ότι η προσφυγή είναι κατόπιν αυτού απαράδεκτη καθόσον στρέφεται κατά της απορρίψεως των δανικών προσφορών.

Όσον αφορά τις λοιπές συνέπειες που πρέπει να συναχθούν από την πεπλανημένη διαβίβαση των προσφορών, ιδίως υπό το πρίσμα του ζητήματος αν η παραποίηση της βάσεως της αποφάσεως, για την οποία υπεύθυνος είναι ο οργανισμός παρεμβάσεως, έχει ως αποτέλεσμα ότι η απόφαση της Επιτροπής πάσχει σχετικά από ειδικό ελάττωμα που δικαιολογεί την ακύρωσή της, ή αν είναι δυνατή μόνο μια αγωγή — παραδείγματος χάρη αποζημιώσεως — κατά του γερμανικού οργανισμού παρεμβάσεως, θα τις ερευνήσω πιο κάτω.

3. Κατά την άποψη της Επιτροπής, η προσφυγή είναι τέλος απαράδεκτη λόγω ελλείψεως συμφέροντος της προσφεύγουσας από την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Τέτοιο συμφέρον που θα οδηγήσει, μέσω επικρίσεως των νομικών θεμελίων της αποφάσεως, σε αλλαγή του συστήματος, δεν υφίσταται πλέον μετά την έκδοση της αποφάσεως του Δικαστηρίου στην υπόθεση 92/78, η οποία αποδέχθηκε ήδη την επίκριση αυτή ως δικαιολογημένη. Το συμφέρον λοιπόν αυτό λείπει επίσης για την επίκληση τυχόν δικαιωμάτων αποζημιώσεως, διότι το σύστημα της νομικής προστασίας της Κοινότητας δεν απαιτεί προς τον σκοπό αυτό να έχει ακυρωθεί προηγουμένως η βλαπτική παράνομη πράξη. Τέλος, δεν υπάρχει επίσης έννομο συμφέρον για κατάλληλη διόρθωση της νομικής καταστάσεως της προσφεύγουσας από την Επιτροπή, αφού η τελευταία βρίσκεται ήδη σε νομική και ουσιαστική αδυναμία να δεχθεί ακόμη προσφορές της προσφεύγουσας ή να χορηγήσει τουλάχιστον πιστοποιητικά για την εισαγωγή κατεψυγμένου βοείου κρέατος απηλλαγμένου εισφοράς.

α) Σε σχέση με τους ισχυρισμούς αυτούς, πρέπει να γίνει δεκτό καταρχήν ότι, για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως δεν αρκεί μόνο το γεγονός της παρανομίας της προσβαλλομένης πράξεως. Πρέπει επίσης να αποδειχθεί ότι η διαπίστωση της παρανομίας — στην προκειμένη περίπτωση η

αναγνώριση ότι η απόφαση της Επιτροπής είναι πλημμελής διότι οδήγησε στην απόρριψη των προσφορών της προσφεύγουσας — επιφέρει γι' αυτήν υποτιθέμενες συνέπειες, μ' άλλα λόγια ότι η προσφυγή δεν θα καταλήξει μόνο στη διαπίστωση της επικρίσεως που το Δικαστήριο έχει ήδη αναγνωρίσει βάσιμη όσον αφορά το ειδικό σύστημα εισαγωγής.

β) Έννομο συμφέρον προσφυγής δεν υφίσταται ασφαλώς όσον αφορά τους λόγους ακυρώσεως που στρέφονται κατά της νομικής βάσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Διότι οι λόγοι αυτοί έχουν ήδη χαρακτηριστεί βάσιμοι, ήδη πριν από την κίνηση της παρούσας διαδικασίας, με την απόφαση στην υπόθεση 92/78. Η απόφαση αυτή υποχρέωνε την Επιτροπή να προβεί στις αναγκαίες διορθώσεις και μπορούσε να υποτεθεί χωρίς άλλο ότι η υποχρέωση αυτή εκτελέσθηκε επίσης, πράγμα που έγινε πράγματι με τη θέσπιση των κανονισμών 1136, 1137 και 1138/79. Δεδομένου ότι δεν προβλήθηκε στην παρούσα δίκη κανένα συμπληρωματικό στοιχείο σχετικά με το κύρος του συστήματος — διότι η προσφεύγουσα αναφέρθηκε πλήρως στους ισχυρισμούς που προέβαλε η εταιρία Simmenthal στην υπόθεση 92/78 — δεν υφίσταται έννομο συμφέρον υπό το πρίσμα αυτό.

γ) Όσον αφορά τυχόν δικαιώματα αποζημιώσεως, πρέπει ασφαλώς να απορριφθεί το επιχείρημα ότι η επίκληση τέτοιων δικαιωμάτων είναι προφανώς μάταιη· προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού η Επιτροπή προβάλλει αφενός ότι οι πράξεις που φέρονται ως βλαπτικές — δηλαδή η νομική βάση της επιδίκου αποφάσεως — έχουν γενική εφαρμογή και ότι ελήφθησαν δυνάμει εξουσίας διακριτικής εκτιμήσεως οικονομικοπολιτικών δεδομένων και επικαλείται αφετέρου την εκτίμησή μου του συστήματος συζεύξεως που έκανα με τις προτάσεις μου στην υπόθεση 92/78, καθώς και την ήδη διατυπωθείσα επίκριση κατά της νέας κανονιστικής ρυθμίσεως, από την οποία προκύπτει ότι σε κάθε περίπτωση δεν μπορεί να γίνει λόγος για κατάφωρη παραβίαση ανωτέρου κανόνα δικαίου. Στο πλαίσιο της έρευνας του παραδεκτού μιας προσφυγής ακυρώσεως που μπορεί να χρησιμεύσει και για αγωγή αποζημιώσεως δεν είναι πράγματι δυνατό να προδικαστεί κατά κάποιο τρόπο η έκβαση της αγωγής αυτής για την οποία, πέρα της νομιμότητας, απαιτούνται και άλλες προϋποθέσεις. Πρόκειται τότε, κατά τη γνώμη μου, για αντιποίηση μιας άλλης δυνατής ανεξάρτητης διαδικασίας, πράγμα που πρέπει ακριβώς να αποφευχθεί κατά την περιορισμένη έρευνα του παραδεκτού μιας προσφυγής ακυρώσεως.

Από άλλη άποψη, μολονότι η Επιτροπή δικαίως λέει ότι η διαπίστωση της παρανομίας μιας πράξεως σε μια ακυρωτική δίκη δεν αποτελεί προϋπόθεση επικλήσεως δικαιωμάτων αποζημιώσεως, είναι όμως αμφίβολο αν η αντίρρηση αυτή αρκεί από μόνη της για να μη γίνει δεκτή στην προκειμένη περίπτωση η ύπαρξη συμφέροντος ασκήσεως της προσφυγής. Λέγοντας αυτό δεν σκέπτομαι τόσο το επιχείρημα της προσφεύγουσας, ότι το γερμανικό δίκαιο αναγνωρίζει συμφέρον διαπιστώσεως της παρανομίας μιας διοικητικής πράξεως επειδή η διαπίστωση αυτή αποτελεί σημαντικό βήμα για μια μελλοντική αγωγή αποζημιώσεως. Κρίσιμος μου φαίνεται σε κάθε περίπτωση ο ισχυρισμός — που μπορεί να θεμελιώσει επαρκές έννομο συμφέρον — ότι στην αγωγή αποζημιώσεως η προσφεύγουσα θα διακινδύνευε να της αντιταχθεί ότι κακώς παρέλειψε να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά της πράξεως που θεωρεί παράνομη και ότι δεν προσπάθησε, τουλάχιστον μερικώς, να επιτύχει κατάλληλη αποκατάσταση της νομικής καταστάσεως επικαλούμενη την υποχρέωση της Επιτροπής δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΟΚ.

Πάντως στον συλλογισμό αυτό δεν χρειάζεται να εμβαθύνω περισσότερο ούτε να

προχωρήσω ώς το τέλος του εδώ για λόγους οι οποίοι συνέχονται με την τρίτη ένσταση που διατύπωσε η Επιτροπή κατά της υπάρξεως εννόμου συμφέροντος.

δ) Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ιδίως, όπως το θυμόσαστε, ότι δεν υφίσταται έννομο συμφέρον ασκήσεως της προσφυγής διότι η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν μπορεί οπωσδήποτε να οδηγήσει σε νέα ευνοϊκή απόφαση για την προσφεύγουσα. Δεν υποστηρίχθηκε σχετικά, όπως παραδείγματος χάρη στην υπόθεση 243/78, ότι η απόρριψη των προσφορών της προσφεύγουσας ήταν σε κάθε περίπτωση αναπόφευκτη διότι ήσαν κατώτερες του επιπέδου των κανονικών τιμών πωλήσεως για το κρέας παρεμβάσεως· στην πραγματικότητα, οι προσφορές της προσφεύγουσας βρίσκονται σαφώς άνω του επιπέδου αυτού. Η Επιτροπή δεν μπόρεσε ούτε να αποδείξει με βεβαιότητα ότι μια νέα έρευνα όλων των προσφορών, περιορισμένη στις προσφορές που υπέβαλαν οι μεταποιητές ή πρόσωπα που ενεργούσαν στο όνομα και για λογαριασμό μεταποιητών, θα οδηγούσε επίσης σε κατώτατες τιμές ανώτερες από τις προσφορές της προσφεύγουσας. Η Επιτροπή παρατήρησε μόνο — πράγμα που ασφαλώς δεν αρκεί εν προκειμένω — ότι οι προσφορές της προσφεύγουσας ήταν μεταξύ των χαμηλοτέρων και ότι — δεδομένου ότι η νομιμότητα της διαδικασίας του διαγωνισμού δεν αμφισβητήθηκε — η Επιτροπή ουδόλως ήταν υποχρεωμένη να δεχθεί κάθε προσφορά που ήταν ανώτερη από την κανονική τιμή πωλήσεως.

Η Επιτροπή πιστεύει μάλλον ότι θα είναι σε κάθε περίπτωση αδύνατο, μετά την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως, να ληφθεί νέα ευνοϊκή απόφαση για την προσφεύγουσα. Ο διαγωνισμός αφορούσε πράγματι ποσότητες ορισμένου κρέατος, ακριβώς προσδιορισμένης ποιότητας και αποθηκευμένου σε συγκεκριμένους χώρους, καθώς και σε δεδομένη κατάσταση της αγοράς. Αυτές οι ποσότητες κρέατος πωλήθηκαν όλες κατά το διάστημα της προβλεπομένης περιόδου. Αν λάμβανε η προσφεύγουσα τώρα ορισμένη ποσότητα όμοιας ποιότητας που να προέρχεται από τα υφιστάμενα ακόμα αποθέματα, θα επρόκειτο — λόγω της αλλαγής των όρων της αγοράς και των ήδη ισχυόντων διαφορετικών κανόνων πωλήσεως — όχι για ένα είδος αποκαταστάσεως των πραγμάτων στην προτέρα τους κατάσταση, αλλά για αντάλλαγμα κατά την έννοια των διατάξεων περί αποκαταστάσεως ζημίας, αν μη και για παροχή αδικαιολογήτου πλεονεκτήματος. Αν υποτεθεί πάντως ότι αντιμετωπίζεται μόνον η έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής, που μόνον ενδιαφέρει στην πραγματικότητα την προσφεύγουσα διότι κρέας προερχόμενο από αποθέματα παρεμβάσεως μπορεί πάντοτε να αποκτηθεί με κανονικές τιμές πωλήσεως, η νομική και πρακτική αδυναμία θα ήταν ακόμη πιο προφανής. Όλες οι ποσότητες εισαγωγής που προβλέπονται στο πλαίσιο του ετησίου ισολογισμού που συντάχθηκε από το Συμβούλιο χορηγήθηκαν εν τω μεταξύ. Για να δοθεί απάντηση στην ευχή της προσφεύγουσας θα έπρεπε επομένως είτε να προβλεφθούν συμπληρωματικά πιστοποιητικά για το 1979 είτε να χορηγηθούν πιστοποιητικά που να ισχύουν για τις ποσότητες που είχαν σχεδιαστεί για το 1980. Αλλά η λύση αυτή θα παραβίαζε πράξη του Συμβουλίου — δηλαδή τον περιορισμό των ποσοτήτων εισαγωγής που προβλέπεται στον ετήσιο ισολογισμό — ή θα οδηγούσε — στην τελευταία περίπτωση — σε μειονεκτική θέση των λοιπών συμμετασχόντων στον διαγωνισμό το 1980.

Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι κατά την εκτέλεση αποφάσεως που έχει κηρύξει μια πράξη άκυρη, η Επιτροπή δεν είναι απόλυτα υποχρεωμένη να προβεί σε αποκατάσταση σε είδος. Όταν γεννηθούν σχετικά προβλήματα είναι επίσης δυνατό να ικανοποιηθεί η αξίωση της προσφεύγουσας που αποβλέπει στην εξάλειψη των βλαβερών συνεπειών της πράξεως με καταβολή σε χρήμα και να αποκατασταθεί έτσι η βλάβη την οποία υπέστη.

Τη λύση αυτή την απορρίπτει επίσης η Επιτροπή, η οποία πιστεύει ότι το κοινοτικό δίκαιο δεν περιέχει τέτοια νομική αρχή. Κατά το μέρος δε που η προσφεύγουσα αναφέρεται σε σχετικούς θεσμούς του γερμανικού δικαίου, η Επιτροπή είναι της γνώμης ότι ούτε οι θεσμοί αυτοί δεν προχωρούν τόσο μακριά. Οι προβαλλόμενες αρχές ισχύουν πράγματι το πολύ όταν πρόκειται για πράξεις βλαπτικές οι οποίες παράγουν διαρκή αποτελέσματα και όχι στην περίπτωση πράξεων με τις οποίες η διοίκηση προβαίνει σε παροχές, όπως στην προκειμένη περίπτωση.

Η έριδα αυτή υπερβαίνει σαφώς, κατά τη γνώμη μου, αυτό που μπορεί να ερευνηθεί στο πλαίσιο της εξακριβώσεως της υπάρξεως εννόμου συμφέροντος ασκήσεως της προσφυγής. Όταν το Δικαστήριο ακυρώνει μια απόφαση της Επιτροπής, η τελευταία είναι υποχρεωμένη, σύμφωνα με το άρθρο 176 της Συνθήκης ΕΟΚ, «να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου». Ο συγκεκριμένος τρόπος αυτής της εκτελέσεως αφορά το όργανο για το οποίο πρόκειται, το οποίο πρέπει να αποφασίσει τα απαιτούμενα μέτρα λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιομορφίες κάθε περιπτώσεως. Όπως δεν μπορούν να ερευνηθούν σ' όλες τους τις λεπτομέρειες οι δυνατότητες επιτυχίας μιας αγωγής αποζημιώσεως σε μια ακυρωτική δίκη που προηγήθηκε, εξίσου δυσχερές είναι, κατά τη γνώμη μου, να κριθούν οι δυνατότητες λύσεως που μπορούν να εκτιμηθούν κατά το άρθρο 176 της Συνθήκης ΕΟΚ μετά την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, ήδη από τώρα, κατά κάποιο τρόπο προκαταβολικά στο πλαίσιο διαφορετικής διαδικασίας με διαφορετικό στόχο. Όσον αφορά το ζήτημα αν η στάση της Επιτροπής μετά την ακυρωτική απόφαση και οι συνέπειες που πρέπει να συναγάγει από αυτή είναι ορθές ή αν ίσως δίνει στις υποχρεώσεις της δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΟΚ — που είναι πάντως υποχρεώσεις που επιβάλλονται από τη Συνθήκη — πολύ στενή έννοια, το ζήτημα αυτό πρέπει ενδεχομένως να ερευνηθεί λεπτομερώς σε μεταγενέστερη διαδικασία. Η εκτίμηση αυτή μου φαίνεται άλλωστε ότι ενισχύεται και από την απόφαση στην υπόθεση 92/78. Το ζήτημα τέθηκε πράγματι ήδη με παρόμοια διατύπωση τότε, αφού η Επιτροπή είχε ρητώς υπογραμμίσει ότι η κρινόμενη διαδικασία διαγωνισμού είχε εκτελεστεί και λήξει. Το Δικαστήριο αναγνώρισε επίσης την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος στη διεξαγωγή της ακυρωτικής δίκης λόγω της δυνατότητας κατάλληλης μελλοντικής διορθώσεως της νομικής θέσεως της προσφεύγουσας, που η απόφαση υποχρέωσε ρητά την Επιτροπή να επανεξετάσει. Η μόνη δυνατή έννοια αυτής της αποφάσεως του Δικαστηρίου είναι ότι στην προκειμένη περίπτωση, δηλαδή κατά την έρευνα του παραδεκτού μιας προσφυγής ακυρώσεως, πρέπει να θεωρείται πιθανό ότι μετά την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως επέρχεται κάποια διόρθωση της νομικής καταστάσεως.

Λαμβάνοντας υπόψη όλα όσα έγιναν γνωστά σ' αυτή τη δίκη, πρέπει και στην προκειμένη περίπτωση η σκέψη αυτή να αποτελέσει την αφετηρία· αποκλίνω σε κάθε περίπτωση προς την άποψη ότι δεν μπορεί να γίνει λόγος για προφανή αδυναμία οποιασδήποτε αντιδράσεως της Επιτροπής ούτε, πολύ περισσότερο, κατά συνέπεια, για απόλυτη έλλειψη εννόμου συμφέροντος ασκήσεως της προσφυγής.

4. Επομένως, καμιά από τις ενστάσεις που προέβαλε η Επιτροπή δεν φαίνεται ικανή για να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη.

II — Επί της ουσίας

Το δεύτερο αυτό μέρος της έρευνας μπορεί, κυρίως λόγω της αποφάσεως 92/78, να είναι προφανώς πολύ συντομότερο.

1. Σε κάθε περίπτωση δεν χρειάζεται μακρά ανάπτυξη του μέρους της αποφάσεως με το οποίο καθορίστηκαν οι κατώτατες τιμές για το κρέας παρεμβάσεως που αποθηκεύθηκε στη Γερμανία, μέρους που αναμφισβητήτως θεσπίστηκε χωρίς να ληφθεί υπόψη η προσφορά της προσφεύγουσας.

Δεδομένου ότι η απόφαση αυτή στηρίζεται στο ειδικό σύστημα εισαγωγών όπως ίσχυε μέχρι τον Ιανουάριο του 1978 και ερευνήθηκε ήδη στην υπόθεση 92/78, δεδομένου δε ότι η προσφεύγουσα προέβαλε σχετικά τις ίδιες αιτιάσεις, παραπέμποντας στην επιχειρηματολογία που εκτίθεται στην υπόθεση 92/78, η μόνη δυνατή διαπίστωση στο θέμα αυτό είναι ότι η απόφαση της Επιτροπής της 30ής Ιανουαρίου 1979 πρέπει να ακυρωθεί, καθόσον αφορά την προσφεύγουσα, λόγω πλημμελούς νομικής βάσεως.

2. Καθόσον αφορά το μέρος της αποφάσεως που αναφέρεται στο κρέας του γερμανικού οργανισμού παρεμβάσεως που είναι αποθηκευμένο στη Δανία, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι προσφορές της προσφεύγουσας δεν ελήφθησαν υπόψη όχι βάσει του συστήματος που κρίθηκε παράνομο, αλλά λόγω της εσφαλμένης διαβιβάσεως. Οι προσφορές αυτές δεν θα λαμβάνονταν υπόψη επομένως ούτε στο πλαίσιο ενός άλλου ορθού συστήματος, έτσι ώστε η απόρριψή τους να μην οφείλεται στο επικρινόμενο σύστημα. Εξάλλου, το εν λόγω διαβιβαστικό σφάλμα πρέπει να καταλογιστεί στον γερμανικό οργανισμό παρεμβάσεως και έτσι δεν μπορεί να αποτελέσει συμπληρωματικό λόγο ακυρώσεως, συνιστάμενο παραδείγματος χάρη στο ότι, καθόσον αφορά τις κατώτατες τιμές για το κρέας που έχει αποθηκευθεί στη Δανία, η απόφαση της Επιτροπής στηρίχθηκε σε ατελή βάση. Μια διαφορετική εκτίμηση θα οδηγούσε σε ανασφάλεια δικαίου αφού τα λάθη ενός οργανισμού παρεμβάσεως, στα οποία δεν έχει καμιά επιρροή η Επιτροπή, θα μπορούσαν να επιφέρουν το ανίσχυρο όλης της διαδικασίας διαγωνισμού.

Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μου φαίνεται πειστική. Όπως έχω ήδη εκθέσει, έχω τη γνώμη ότι η απόφαση που αφορά το κρέας παρεμβάσεως που έχει αποθηκευθεί στη Δανία ισχύει επίσης, σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 216/69, για τις προσφορές της προσφεύγουσας και ότι τις αποκλείει. Και αυτό το τμήμα της αποφάσεως θεσπίστηκε βάσει του επικρινομένου συστήματος. Στηρίζεται δηλαδή επίσης στις διατάξεις τις οποίες έκρινε το Δικαστήριο παράνομες. Ένα διαφορετικό σύστημα θα οδηγούσε ίσως στον καθορισμό άλλης κατωτάτης τιμής — διότι δεν πρέπει να λησμονείται ότι για το κρέας που είχε αποθηκευθεί στη Δανία υπήρχε ένας μόνο διαγωνιζόμενος, οι δε ποσότητες προφανώς δεν εξαντλήθηκαν· σε περίπτωση καθορισμού άλλης τιμής οι προσφορές της προσφεύγουσας ίσως να μην είχαν αποκλειστεί. Είναι επομένως δύσκολο να υποστηριχθεί ότι το επικρινόμενο σύστημα δεν έδωσε λαβή στη βλαπτική για την προσφεύγουσα απόφαση.

Όσον αφορά τέλος την εκτίμηση του σφάλματος που έγινε κατά τη διαβίβαση των προσφορών στην Επιτροπή — για το οποίο δεν χρειάζεται πλέον να διαλάβω περισσότερα — συμμερίζομαι επίσης μάλλον την άποψη της προσφεύγουσας. Σημαντικό είναι ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να υποβάλει τις προσφορές της στον οργανισμό παρεμβάσεως και ότι εφόσον έτσι εισήλθε η προσφεύγουσα στην εξουσία του μηχανισμού της οργανώσεως της αγοράς οι προσφορές της κατέστησαν ενεργές.

Δεδομένου ότι ο οργανισμός παρεμβάσεως είχε ως μοναδικό ρόλο στη διαδικασία του διαγωνισμού, σύμφωνα με όσα έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση 92/78, να συλλέξει τις προσφορές, να τις διαβιβάσει στην Επιτροπή και να ανακοινώσει το αποτέλεσμα του διαγωνισμού στους ενδιαφερομένους, φαίνεται πράγματι δικαιολογημένο να θεωρηθεί ο οργανισμός αυτός

ως απλό βοηθητικό όργανο που επικουρεί την Επιτροπή, έτσι ώστε κάθε σφάλμα του να πρέπει να λαμβάνεται επίσης υπόψη κατά την εκτίμηση της νομιμότητας της αποφάσεως της Επιτροπής. Κατά συνέπεια, η προσβαλλομένη απόφαση πρέπει να χαρακτηριστεί επίσης ως παράνομη διότι η βάση της δεν ήταν ορθή από την άποψη του συνολικού αριθμού των προσφορών που έπρεπε να εκτιμηθούν. Η άποψη αυτή δεν αντικρούεται παραδείγματος χάρη με τις σκέψεις περί ασφαλείας δικαίου που προβάλλει η Επιτροπή, διότι στην περίπτωση αυτή η απόφαση της Επιτροπής δεν πρέπει να ακυρωθεί στο σύνολό της, αλλά μόνο κατά το μέτρο που αποτελεί αντικείμενο προσφυγής και που αφορά την προσφεύγουσα.

Από τις σκέψεις αυτές προκύπτει ότι η απόφαση πρέπει να ακυρωθεί επίσης κατά το μέρος που καθορίζει τις κατώτατες τιμές για το κρέας του γερμανικού οργανισμού παρεμβάσεως που αποθηκεύθηκε στη Δανία.

III — Καταλήγοντας προτείνω να θεωρηθεί η προσφυγή που άσκησε η εταιρία Könecke παραδεκτή και να κηρυχθεί η προσβαλλομένη απόφαση άκυρη κατά το μέτρο που οδήγησε σε απόρριψη των προσφορών της προσφεύγουσας.